

ÚNOS MALÉHO TADEUSZA

čili O PRAKTICÍCH A PRCÍŘÍCH ŽIVOTA

DÍL I.

1.ÚVOD

MATR: Celý Ivetin problém začal ve chvíli, kdy se narodila. Ovšem najít v jejím životě nějaký větší problém, to by byl do určité doby docela určitě problém. To, že se Iveta dokáže postarat o sourozence, je hezké, ale neměla by to dělat na úkor prospěchu ve škole, říkala Ivetině mamce Libuše Víchová, třídní učitelka její dcery. Dvojčata Andrea a Mihail se stala Ivetinou vášní. Byla do desíti let jedináček. Koukej jí ten svetr vrátit, nebo si to vylížeš, bojovala s kluky za svou největší, nejlepší a nejmilejší kamarádku Danu Kubelkovou. Chránila ji před nimi pokaždé, když ji otravovali. 'A tohle si četla?' ptala se Iveta Dany. Byla to poučná kniha o sexu od Prof. Mudr. Miroslava Voplzáka DrSc. a kolektivu autorů. 'Ne' řekla zvědavě Dana. Knížku si půjčila a zabalila si ji do obalu Fadějevovy Rudé Gardy. 'Co to čteš, ptala se Dany její mamka, které připadalo divné, co ji tak zaujalo na suchém klasiku Fadějevovi. Trik praskl a mamka si řekla 'Jen ať se holka poučí'. Chtěla bych být dětská sestra', odpovídala Iveta, když se jí ptali, na co půjde. Povedlo se jí to až na druhý pokus.

2.FACHA

MATR: Iveta je nejslabší ze třídy a prolézá s vodřenýma ušima, upozorňovala na třídní schůzce Jana Ulrichová, Ivetina třídní učitelka na střední škole. Ivetě studium nešlo a tedy ji ani nebavilo. Měla jednoduchý cíl: PROLÍZT . Odmaturovala na třetí pokus. Teoretické znalosti dodnes nejsou její silnou stránkou: Egypt je v Řecku, rok má 58 týdnů, srdce je orgán, který okysličuje krev. Po škole šla do Chrudimské nemocnice, jako řada jejích spolužaček /nevinných a pěkných jako sraček, pozn. Autorů/. Ivetu chválila staniční sestra Jiřina Hovorková i její kolegyně. Byla přátelská, kamarádká, uměla poradit i pomoci. NEPATŘILA ZŘEJMĚ K TEORETIKUM ŽIVOTA, ALE K JEHO PRAKTIKUM.

3.STANDA - VYHRÁFKY

MATR: Standa byl její první vážná známost. Stal se prvním mužem, kvůli kterému si Iveta začala hlídat váhu. Iva Prokopová, která s Ivetou bydlela na ubytovně, o něm řekla: 'Je to dobrák a klidás /= kokot, pozn. Autorů/, našťaval se jenom tehdy, když mu někdo provedl něco s jeho modely letadýlek. O svatbě Standa uvažoval hned zkraje jejich známosti, takže, když si Iveta koncem

roku 1989 myslela, že je těhotná, z fleku jí nabídl, že se vezmou. Na dítě se těšil, jeho rodiče však ještě víc.

LÉČITEL: Divák netuší, že nejde o Standovy pravé rodiče.

MATR: Svatbu měli na zámečku blízko vsi, kde bydlí Ivetini rodiče.

LÉČITEL: Divák netuší, že nejde o její pravé rodiče.

MATR: Tři měsíce bydleli na ubytovně, pak dostali byt od Transporty, ve které Standa dělá. 1+1 ve věžáku na sídlišti. Vodili se za ruce, Standa občas koupil své ženě kytku, chodil jí naproti do práce Iveta často vařila ostré speciality, Standa přibral za 2 roky manželství 12 kilo. Měli rádi stejné věci: dobré jídlo a pití, posezení v hospodě, televizi.

Celý Ivetin malheur začal ve chvíli, kdy už podle všeho věděla, že těhotná není, a přesto se rozhodla, že těhotná bude.

/otevře se scéna - objevák Standy a Ivety. Iveta leží na kanapi, Standa v křesle čte noviny/

IV: Au, poď si šáhnout, jak kope.

MAT: Když si sáhl, necítil nic.

ST: Nic necítím.

IV: *(krčí rameny)* Už přestal.

ST: Tak kdy už budeš rodit, říkala jsi, že teď v červenci. (už by to mělo být)

IV: Doktor ten porod špatně spočítal. Budu rodit až za měsíc. */ztuhne/*

4.SRPEN

(Iveta na kanapi jí, St. v křesle čte noviny)

ST: Tak kdy už proBoha budeš rodit, říkala si, že v srpnu."

IV: Dítě má kolem krku vomotanou pupeční šňůru. Navíc je v obrácené poloze, takže asi budu rodit pomocí císařského řezu." */odmlčí se, totéž co předešle. Cedule "20. Srpna"/*

IV: *(Zvedne se)* Mám porodní bolesti. Jedu do porodnice. *(Odejde)*

S: *(zvedne oči od novin, pokývne hlavou)* Hm.

(Pak mlčky sedí, čte noviny. Dlouhé ticho. Pak se ozve telefon)

S: Hampl.

IV. HLAS: Stando, tady Iveta. Je to kluk. Bude se menovat Tomáš, po tvém tatkově.

LÉČITEL: *(nakoukne)* Divák netuší, že Standův pravý otec se nejmenuje Tomáš.

I: Váží 3,90 a měří 51.

S: Jedu za váma do Pardubic.

I: Ééé..... Nejsem v Pardubicích, ale v Hradci.

S: Jak to?

I: Maj tu speciální sondu, kterou mi rozpletli pupeční šňůru a vobrátili Tomáše v lůně vo sto vosumdesát stupňů. Porod byl rychlý a normální.

S: Tak já přijedu do Hradce.

I: Přijed', ale Tomáše nám ještě nedaj. Vůbec mě k němu nepustili. Má teploty, tak tu ještě musí zůstat.

S: Tak já přijedu pro tebe. *(Odejde, a za chvíli se oba vrátí, usadí se jak dříve. Dlouhé ticho.)*
S: Tak kdy už si pojedeme pro Tomáše?
I: Ještě to nejde. Zjistili, že nemám dost mlíka, tak ho zatím dali na kojení jiný žencký. Musí se počkat, až se mi udělá.
S: Aha. *(Začte se do novin. Stejná odmlka jako prve.)*
I: Volali z nemocnice.
S: Co říkali?
I: Ta žencká, co Tomáška kojila, má podezření na salmonelózu, tak si ho tam nechali na pozorování.
S: A nemůžem se na něj aspoň jet podívat?
I: Nejde to, je na infekčním.
S: Hm. *(Začte se, odmlka jako prve.)*
S: Tak Iveto, kdy už si konečně pojedem pro Tomáška? Jak to s ním vypadá?
I: Z tý salmonely se už dostal. Ale ještě má průjmy. Ještě pár dní tam musí zůstat.
S: Ale dokdy? Dokdy? Kdy si pro něj pojedeme?
I: Já... já nevím. Doktor říkal snad v pátek.

/opona, v televizích, loutkách, i jinde svědecké výpovědi./

St. kámoš: Jo, šli sme to se Standou a Ivetou oslavit Na Sklepy. No jasně, dala si pár panáků vodky. Když nekojila, tak mohla, ne?
Číšník: Překvapilo mě, že už třetí den po porodu pije vodku.
Kamarádka: Bylo mi divné, že není nervosní, dyž má syna v nemocnici. Že se nesnaží být s ním, i když nemůže kojit.
Žena RS: Já bych třetí den po porodu neušla ani 500 metrů, natož ty tři km do hospody na Šance. Co jsme si o tom mysleli? Že má asi hroší kůži.
Matr.: Z hospody pak veselá společnost zašla pěšky ke Standovi domu.
R. Súra: Jo, vypadala klidně a spokojeně, dobře se bavila. Říkali sme si, že má asi tuhou náтуру.
Šárka: Přišla ke mně a v klidu si sedla. Já po porodu eště štrnáct dní jedla ve stoje.
St. matka: Několikrát sem se chtěla jet na vnuka podívat, ale Standa mě vždycky přesvědčil ať nejezdím. Že ten kluk bude za pár dní doma.
Sensibil: Divák ovšem netuší, že Standova matka není jeho pravó matkó.
Šárka: Taky mě překvapilo, že ji pustili z nemocnice po třech dnech. O té sondě jsem nikdy neslyšela. A že by dítěti dali mléko jiný žencký...
Standa: Volal sem do porodnice. Řekli mi, že tam žádný Tomáš Hampl není. No, nepřikládal sem tomu velkou váhu. Říkal sem si, že tam asi někdo zazmatkoval. A Iveta říkala, že dětské je velké, že mě asi špatně přepojili.
(Standa+Iveta mimo scénu, ozývá se motor automobilu. Křičí.)
S: Jaké má vlásky?
I: Žádné.
S: A oči?

I: Nevím, neviděla sem je pořádně, von pořád spal.

5. 11: 00 - SCÉNA PŘED PORODNICÍ

Iveta: Bude to trvat ještě 2 hodiny. Počkej tady na mě.
(Standa: "Aha.")

(Iveta odchází do porodnice, začíná běžet video, kde zrychleně běží Iveta a kamera snímá ulice Hradce. Často hodinky. Obraz se zpomaluje při zkoumání obsahu kočárků. Dobíhá zpátky do dveří, odkud vyběhla, a na scéně se se objevuje v místě, do kterého vešla.)

I: Tomáš Hampl nechtěl ode mne jíst a teď spí. Až se vzbudí, tak ho nakrmím a ještě jednou mi musí ukázat, jak s ním mám zacházet.

S: Aha.

I: Přijď sem ve čtyry.

(Opět se scéna přesouvá na obrazovku. Záběr budovy OD Don, Lahůdek Vzor, Ulrychovo náměstí. Vidí kočárek před Lahůdkama Vzdor, nahlíží dovnitř do lahůdek. Všichni stojí ve frontách, nikdo nevychází. Obraz se zpomaluje. Neprostrčíš, vole. Obraz se nějakým záhadným způsobem zpomaluje)

I.: *(u kočárku)* Tento okamžik, kdy odbržduji kočárek, je pro mne chvílí největší hrůzy. *(S kočárkem běží za roh, do domu, strčí Ho do tašky - park, převlíkání svetrů a dupaček - porodnice, potkává S.Udýchaná, S.-šťastný. Opět scéna:)*

S: Jak to, žes tak udýchána? *(Merčí svynstvo)*

I: Ještě sem musela shánět nějaká potvrzení a nějaké razítko. Rychle pojed', Tomáš Hampl bude mít asi hlad.

DÍL II.

I. ÚNOS

Matr.: V roce 1991 to vypadalo, jako kdyby katastrofy byly povoláním rodiny rodu Kopeckých. Nejprve měla Dana rizikové těhotenství, pak její tchýně Irena, která pracuje v Ústavu Hygieny jako laborantka, upadla při trhání mrkve na zahrádce přes metrovou zídku. Zlomila si bederní obratel. Dva měsíce proležela v posteli, a půl roku chodila na rehabilitace. Učila se sedět, vstávat, chodit. Adolf H., Danin tchán, který pracuje jako rentgenolog na dětské klinice, si nejpve zabouchl při opravě auta prst mezi dveře a roztříštil si ho tak, že sedum neděl nosil sádku, pak mu na chalupě při opravě střechy spadl na nohu ohromný starý Peltrám, z kterého čouhal VELKÝ REZAVÝ HŘEBÍK. Ten se mu zapíchl rovnou do té nohy. Dostal do té rány zánět a poměrně zdlouhavě ho léčil. Blaženě Domapahýlové, mamince Ireny Kopecké, amputovali nohu, do které dostala trombózu. Ležela v Léčebně dlouhodobě nemocných, protože se její zdraví zhoršovalo a Irena Kopecká se o ní se zlomenou páteří nemohla starat tak jako do chvíle, než měla úraz. Kromě toho Kopeckým jednou vykradl a jednou

ukradl auto. Pro ukradené, nabourané a lehce vykradené auto si museli jet až někam do Jeseníků. A to ještě netušili, že na ně čeká drama, které bude pokračováním těchto katastrof. V Pátek 6. Zář 1991 to v centru Hradce Králové vypadalo jako každý pátek. Přijela řada lidí z okolních obcí a měst. V krámech bylo plno, mnozí z těch, kteří již nakoupili, odjížděli na chatu nebo chalupu.

(Na scénu postupně vycházejí báby.)

1. Bába: 20 deka bůčku, pořádně prorostlej, to můžete nechat, pak bych si vzala 2 vajíčka, rum, litr mlíka, ne trvanlivý, to modrý, čtvrtku chleba hostivařského a alfu bez cholesterolu, víte, já mám nemocný srdce...
2. Bába: Já jsem z toho svýho kocoura úplně zničená - víte, von mi před měsícem vypad z vokna víte, vono se mu nic nestalo, ale já ho vod tý doby nemůžu dostat domů, já mu dycky večer za dveře dávám žrádlo, von je zvyklej, vždycky v 6 přijde, ale von mě k sobě nepustí, jak se něco hne, je pryč. To je můj kocourek, co mi dával pusinky na tvář, jsem z toho bezradná, volala jsem jednu paní, co dělá ty vodchyty, vona teď vůbec nemá čas, je toho tolik, a navíc co to stojí, říkala, že možná příští čtvrtek, tak uvidíme, já nevím, co bych si bez toho svýho kocoura počala
3. Bába: Stará Vomáčková má zase novýho šamstra, já nevím, kam na ty chlapy chodí, že by to byla nějaká výhra, to se říct nedá, von už taky není nejmladší, vlasy má už pěkně prořídly a vobčas ho bere hexnšús, von jí doma pomůže, von je šikovnej, von snad už je v důchodu, bejval inštalatér. Řeknu vám, to je ráce, dyť vona předloni pochovala manžela a vod tý doby už má třetího...
4. Bába: Dvě cibule... včera jsem sypala ptáčkum, ale nějak jim to nesedlo... musím zajít na poštu, zaplatit inkaso... a dvoje marsky, ty míval rád můj muž... já dycky kupuju dvoje, jednu krabičku vykouřim a druhou mu položim na vobrázek... a kafičko, to bylo moje... vobčas si takhle k němu sednu a dám si s nim cigaretu... jeden z nich chcípnu... doufám, že ke mně budou dál lítat... já šlupkama z cibule vobarvim vajíčka... já mám na to takovej recept po prababičce... lítali ke mně celý léta a zase budou... nejdřív je uvařim nahniličku, pak je trochu naklepu dovařim s tou cibulí... voni chytanou takovou pěknou mramorovanou barvu... starej mi dycky říkal, ať je radši vyhodim, ať se s tím nedřu, ale to víte, co bych neudělala pro děti... voni to na chatě dotrhaj... teď jdou mi za to vděčný...

(Hovory se různě mísí, báby si skáčou do řeči, střídají se, různé variace. Do toho přichází Dana s kočárkem. Parkuje uprostřed jeviště, skloní se nad ním, pohladí dítě uvnitř a jde do fronty. Kecy pokračují, matka se zapojí)

Dana: Tadeášek dneska v noci špatně spal. Ráno trochu kašlal. Snad to není nic vážného. Doktor říkal, že u dětí v tomhle věku je to normální.
(Kecy se dál mísí, báby nakupují, žvaní, Franta postupuje. Ze strany vstupuje na scénu Iveta. Táhne RVHP. Zastaví se u kočárku, skloní se nad ním, rozhlédne se, jestli ji nikdo nevidí a odjede s kočem. Dál šum hovoru, vynikne hlas Dany)

Dana: ...a ještě mi dejte svazek makovic, já v poslední době nějak špatně spím...

Senzibil: A to ještě netuší, že příští 4 týdny se nevyspí vůbec.

Dana: ...to bude všechno... kolik? 124,70? Prosím...
děkuju... nashledanou...
(Jde ke koči... výkřik, přijde zpět. Do toho celou dobu žvaní báby, všechny najednou, ale po výkřiku překvepeně zmlknou.)

Dana: Tadeáši! Tadeáši, kde jsi? *(Běhá po scéně, naprosto bez sebe, kouká do všech Koutů, pod židle, může i mezi diváky. Báby čumí. Teď někdy se v pozadí objeví sensibil - slušně oblečený pán - a celou scénu pozoruje. Nakonec zoufalá matka naběhne k babám)*

DANA: Kde je můj Tadeáš? Neviděly jste ho?

První-: Kdepak. Já si kupovala jen dvacet deka bůčku. Pořádně prorostlého. Dvě vajíčka..

Druhá: To já znám, mladá pani. To je jako s tím mym kocourem, von vám když byl ještě kotě tak měl takový modrý vočíčka ...

Třetí: To víte maminko, na dítě si musíte dát pozor. To se ztratí raz dva. Někde se vám zaběhne, skočí pod auto...

DANA: Ale dyť byl v kočárku. Je mu šest neděl!

ČTVRTÁ: Jó, to von dycky taky říkal, von muj Lojzik byl vůbec hlava votevřená. To jednou sedíme takhle u voběda, vařila jsem svíčkovou, to von měl rád, dycky jsem mu do ní cmrndla trochu piva, víte pro šmak, ale musela to bejt Plzeň, to von hned poznal.
(matka už to nevydrží, odvrátí se od bab, vběhne doprostřed scény, klesne na kolena, hlavu v dlaních.)

DANA: Tadeáši! *(Zhroutí se)*
(báby na ni mlčky koukaj. Sensibil k Daně pomalu zezadu přistoupí a jemně ji položí ruku na rameno)

LÉČ: Uklidněte se paní, to bude v pořádku. Váš synek se jistě najde. Řekněte mi, co se vlastně stalo?

DANA: Já ..já ...šla jsem nakupovat...nechala jsem kočárek venku... stoupla jsem si do fronty..koupila jsem máslo...mlíko... chleba, plenky pro DADÁŠKA.. áááá.... aaa... makovice... pak jsem vyšla ven a pak *(znovu se hořce rozpláče)*

LÉČ: *(provede nad její hlavou několik magických prostocviků, které ji jako zázrakem uklidní;mezi přihlížejícími babami to zašumí.)* Víte, co teď uděláme? Zavoláme policii. Ta vašeho chlapce jistě rychle najde.
(matka se po něm vděčně podívá. Sensibil vytasí mobil a vytuká číslo.)

L: Haló? Policie? Hned přijedte! *(schová telefon do kapsy)*
No vidíte, hned tu budou. Uvidíte, že budete mít chlapečka do večera zpátky.

DANA: Děkuju vám. Vy jste tak hodný! Tolik jste mi pomohl!

L: To nestojí za řeč, paní. To by na mém místě udělal každý. *(zamyslí se)* Nebo skoro každý. *(v dálce se ozvou houkačky)* Já už budu muset jít, kdybyste cokoli potřebovala, zavolejte mi. Zde je moje vizitka. *(podá jí vizitku)* Jsem senzibil. Řeším nejrůznější záhadné a nevysvětlitelné případy. Ale, jak říkám, váš synek se jistě rychle najde. Buďte klidná... *(hypnoticky)*buďte naprosto klidná... *(pomalu ustupuje dozadu a ztišuje hlas)* ...naprosto klidná... *(Zmizí, matka se za ním vděčně kouká, báby vyjeveně. Nic se nehýbe, je slyšet jen blížící se houkačky. Na scénu vrazí Pavlíček a dva fízlové.)*

PAVL.: To vy jste nás volali? *(Dana přikyvuje)* Tak co se tu stalo?

DANA: Ukradli mi dítě.

PA: Kolego strážníku, zajisti svědky. A ty, kolego, obhlídni okolí. Ale před tím odveď tu paní do auta. Odvezeme ji domů.

(2K jde k bábám a začne je vyslýchat. 1K začne s lupou prohlížet okolí, až vyjde ze scény. Pavlíček vezme Danu a šetrně ji odvede.)

2K: *(k bábám)* Hele a vy ste tu byly, když se to stalo?

PRVNÍ: Já sem nic neviděla. Byla sem v krámě a koupila sem si dvacet deka bůčku, dvě vejce.

2.: Hned jak sem se vzbudila, věděla jsem, že se něco stane. Loupalo mě v kříži.

3. : Dyť sem jí to říkala- takový dítě to se musí hlídat. Já sem, pane ES EN Bé, vychovala čtyry děti, tak vo tom musím něco vědět.

4.: Já to tušila... já to tušila... Lojzík se včera pohnul... a ten ptáček...

(mluví jedna přes druhou, skáčou si do řeči. 1K je bezradný.)

1K: Myslím, že bude nejlepší, když s námi pojedete taky na stanici. Tam vás v klidu vyslechneme.

BÁBY: Cože! My máme jet na policii? To sme jako podezřelý? Bože, já v životě nic neprovedla! *(apod.)*

PAV: *(vejde)* Kolego, tak co je s tebou? Kde máš ty svědky? *(vidá kolegovu překérní situaci, pomůže mu báby vystrkat ze scény. Řev a křik. Jeviště se vyprázdní, zhasne. Hudba.)*

2.NA POLICII

(scéna: policejní stanice. Sedí tam tři báby na židlích.)

1.: Já sem viděla tak třicetiletou tlustou ženskou v letních šatech po kolena. ..

2.: Jo, jo, tu sem viděla odjíždět s kočárkem. Měla světle hnědý vlasy a modrej né né modrozelenej květovanej vzor na šatech.

3.: Bylo jí spíš čtyrycet, utíkala s kočárkem směrem k Labi, měla velkou sportovní tašku s provazovejma uchama a menší, světlou kabelu.

(přijde policajt, roztáhne mapu a pověsí ji na zeď. Pak čte ze spisu a zároveň zapisuje do mapy.)

Fízl: Tak co zatím máme? Únoskyně odbrzdila kočárek, který stál před Lahůdkami v centru, šla s ním asi dvacet metrů podél obchodu, zahrnula doleva, do Mánesovy ulice,

kde se s ním rozeběhla a po 50 metrech zabočila doleva znovu za roh do Nerudovy ulice. Tam přešla na druhou stranu chodníku a zmizela v prvním vchodu v Nerudově 7, kde ji uviděl sedmiletý Michal Valouch. Z domu podle všeho odešla, ale není jasné kam, a není to jisté.

Dana: Tadeáš měl tři zvláštní znamení: červenou skvrnku nad kořenem nosu, na čele se mu při pláči a při náhlé změně teploty objevoval výrazný větší výstražný červený kosoštvorec, kterému se lidově říká oheň. Pod pravým uchem měl po odoperované kožní řase malinkou jizvičku s jedním stehem po šití. Byla natřena zelenou dezinfekcí."

3. POLICEJNÍ TÝM

(Vejde kpt. Pavlíček, přehodí si sako obleku přes židli, povolí si kravatu. Zapálí cigaretu a vášnivě vdechuje její kouř.)

Matr.: Konečně kouření není jediná věc, kterou komisař dělá s požitkem a vášní. Přemýšlí. Přemýšlí. Přemýšlí, jestli správně rozmístil lidi ve svém týmu.

P: To je jako snažit se sestavit nejlepší možný hokejový tým z fotbalistů, lehkých atletů, tenistů. Každý hráč má své přednosti a nedostatky, každý polda taky. Když někam pošlete lidi, které povede Vlasta Hovad, můžete předpokládat, že svou práci udělají rychle, potichu a nenápadně. Vlasto!

Hlas: Je v kopřivách!

(pak neochotně přijde Hovad - vlasatý, výstředně oblečený polda s džojntem v puse.)

H: Co je?

Matr.: Narozdíl od většiny svých kolegů, kteří chodí nepřiliš nápadně oblečení, měl na sobě kapitán Hovad skoro vždycky něco výrazného. Tento disciplinovaný muž si obvykle zachovával nezávislý názor, a ten nebyl pokaždé shodný s názorem většiny. Svou práci dělal zručně a obratně. Až příliš obratně na obyčejného vyšetřovatele z okresní správy. Spíš než na kriminálce bych si ho dokázala představit mezi zpravodajci. Ale život bývá absurdnější režizér.

PAV: Chci, abys se svými lidmi prohledal všechna smetiště, skládky, opuštěné stavby, sklepy, půdy a popelnice ve městě.

HO: V pohodě. *(páv)* Jasně. *(páv)* Uvidíme. *(jde si sednout a v klidu pokuřuje.)*

PAV: Za doktory, jejichž pomoc budeme potřebovat každou chvíli, nemůžeme poslat nějakého drsňáka s kterým by také mohli vyrazit dveře nebo na kterého by se dívali spatra. Bude s nimi jednat Milan Trnka. To je chytrý polda a diplomat. *(vejde Trnka - drsňák - detektiv, desetpiv v černých brejlích a kožbě.)*

TR: Policie se stala po sametové revoluci hromosvodem vášní.

PAV: Jo, bude to taková malá česká improvisace. Budeme tomu říkat speciální tým.

TR: Vypadá to jako moje auto se stříbrnou metalízou: EFEKTNĚ.

PAV: To víš, dámy ve zralém věku musí holt vždycky vypadat dobře.

TR: *(s pochopením)* JóóóTy myslíš Jó. *(jde si sednout k hovadu.)*

PAV: Slávek Jadrný umí taky jednat s lidmi.

HO: Bejt rejža u filmu, vobsadim ho jako vobchodního příruučího.

TR: Třeba z předválečného koloniálu, ty pičo.

HO: Jasně, vole, nebo flandáka.

PAV: Ale jako policista, to jistě ne.

Matr. Ale život bývá absurdnější režizér. *(trochu podrážděně)*

PAV: Je zdatný jogín, zajímá ho psychotronika, má k ní vztah, a je ochotný přistoupit na to, že egzistuje řada zvláštních, těžko vysvětlitelných jevů, které mohou robustně a reálně fungovat. Většina policajtů podobným věcem nevěří. Zajímají je jenom holá, logická fakta. *(vejde Jadrný. vypadá jako JXD, jde si rovnou sednout k hovadu a trnce.)*

Jad: Vy máte gandžu?

HO: *(podává mu špeka)* Ne, čaras.

JAD: Taky dobrý. *(usadí se do lotosu, znalecky špeka prozkoumá, vytasí špeci udělátka a krz ně se jme nábožně hulit.)*

PAV: Takže hoši, můžete si vybrat zástupce, mančaft vám přidělíme. A teď do práce!

Všichni: Jasně, v pohodě apod. *(odejdou kromě Jadrného)*

4. RODINA V PÍČI

MATR: Doktor Kopecký a doktor Kopecký se dohodli, že pro Danu bude lepší, když zůstane doma. Její psychický stav začal být kritický. Brala silnou dávku sedativ a jiných prášků. Hodně spala, hodně plakala. Nejhorší byla vrána.

PAVEL: Co zas bude?

ADOLF: Nebo spíš: co zas nebude?

MATR: Protože kdyby něco bylo, tak by jim to připadalo dobré.

AD: Jdu du práce.

PAVLIK: Jdu pro noviny.

DANA: Co mám dělat?

LÉČ: *(vsune hlavu)* Žehlit plínky!

DANA: Nedokážu to. *(Pavel se vrátí s novinami.)*

PAVLIK: Dano, musíš vstát, umejt se, voblíct a vodstříkat mlíko. Nebo dostaneš zánět prsou. *(foto zánětu kozy)*

MATR: Je zvláštní, kolik sil v sobě tento nepřiliš hovorný a nenápadný muž našel.

5. U LÉČITELE

Matr: Léčitel v minulosti kriminálce několikrát pomohl. Např. nalézt mrtvolu muže, po kterém marně pátrala. Proto ho zas tak moc nepřekvapilo, když se pár dní po únosu objevil v kanclu mjr. Jadrného.

JAD: *(přilewituje ke zmaterializovavšimu se Léčiteli)* Tak nám unesli Tadeáška.

L: Chlapeček žije. Cítím to zřetelně a silně. Nikdo mu neubližuje, má se dobře.

JAD: Víc nic? Máte přece jasnovidné schopnosti.

L: Problém je v tom, že pro tenhle experiment nemám dostatečnou auru.. teda výkonnost. Naposledy jsem s Jasnovidností dělal pokusy asi před půlrokem.

JAD: Bez formy to nezvládnete.

L: Za kolik vteřin jste běhával stovku?

JAD: Za dvě šedesát osm.Co to má společného s jasnovidectvím?

L: Ledacos.Tak za kolik vteřin?

JAD: Dyť říkám, za 2:68.

L: Fain, tak jí teď uběhněte za vteřinu.

JAD: */gebí se/* To je přece nesmysl.

L: Vidíte, a stejný nesmysl je, když po mně chcete, abych hned teď podal špičkový jasnovidecký úkol, takový, který by pomohl policii nalézt chlopečka.

JAD: Dobrá, když budete chvíli trenovat, mohli by vaše experimenty nějak prakticky pomoci?

L: Možná ano.

JAD: Pokusíte se tedy alespoň o něco?

L: Pokusím.

MATR: Tím pro tohoto emotivního, vitálního a v mnoha směrech nadaného muže začala každodenní práce.

L: Pojdme se dohodnout.Každý večer budeme cvičně experimentovat.Možná, že za 3-4 týdny na tom budu tak, abych vám mohl pomoci.

JAD: */vydělí se/* Tři čtyry týdny....

L: Dnes téměř nikdo nedokáže podat maximální jasnovidecký výkon jen tak, z čista jasna. To by totiž nesměl dělat nic jiného. A pro to zatím nejsou podmínky.

MATR: Tím pro tohoto emotivního, vitálního a v mnoha směrech nadaného muže definitivně začala každodenní rychta.

L.: */odebírání se, pak se najednou otáčí/* Nikdo mu neubližuje, má se dobře.

JAD: Komu?

L: Není mimo republiku.

JAD: Kdo?

L: Dokonce nebude daleko.

JAD: Proč?

L: Naopak, spíš někde blízko. */odejde/*

MATR: A tím pro tohoto emotivního, vitálního a v mnoha směrech nadaného muže teď už doopravdy začala definitivně každodenní práce.
(Jadrny opouští scenu)

6. INDETIKIT

MATR: V malé kanceláři, zešedlé od kouře cigaret, rovnali na stole dva muži se zarudlýma očima úzké proužky papíru s nejrůznějšími informacemi do dlouhých pásů.
/na scaenu vychází Hovad a Trnka-nebo oni už tam- a začnou vybalovat na stůl řady různých papírků a z nich balit/

HOVAD: Pomalu a systematicky.
MATR: Ti dva muži, analytici, byli mozkiem týmu. Nevyspalým, přetaženým mozkiem.
PAVL: /poté, co přijde/ Tak co chlapci, jak to jde?
HOV: Jo, v pohodě.
TRN: V klidu.
PAV: Vedu vám posilu. Je to kapitán Honza Šimák z Božího daru, kterej perfektně rozumí počítačům. /vejde Šimák, čínská maska, lyže, goral s velebaglem/
ŠIMÁK: Servus. /loví z baglu počítačový pomůcky, lahváče + hafo os.věcí+zabýdlyje se.Trnka a hovad na to čuměj a občas prohodí jasně, v pohodě, ty vole,..., Pavlíček Šimáka obskakuje a přikuřuje mu./
PAVL: Ty, Šimáku, dokázal bys mi z počítače vytáhnout všechny Marušky, kterým je mezi 25-40 lety a jejich přímení začíná na "H"?
ŠIM: Jasně.
/Hovado a trnka se na sebe podívají./
TRN: V pohodě.
HOV: Uvidíme.
PAVL: Potřebovali bychom něco vyloučit.
ŠIM: Jasně.
PAVL: Myslíš, že by se dal na počítači udělat takovej počítačovej identikit? Podobnej fotografii?
MATR: Zeptal se ho vrchní komisař, když si řekli, o všechno se dá s počítači dělat.
ŠIM: Zkusím to.Uvidíme.Víte, u počítačového identikitu jsem kdysi udělal jednu fakt chybu. Vybral jsem si totiž fotografie žen, které se únoskyni nejvíce podobaly.Místo abych hledal, který nos, oči, ústa, vlasy se nejvíce podobaly nosu, očím, ústům, vlasům únoskyně tak, jak nám je popsali svědci.
PAVL: Aha. /odejde/
(Šimák si sedne ke kolegům na stůl a dá si cigáro. Kouká na portréty prezidentů, najednou se zvedne, sundá jeden, vyřízne nos a dá ho do rámu. Podobným způsobem složí obraz. Pro sebe si povídá: Jo, dobrý. To sedí apod. HOV a TRN to merčí, komentují: Jasně, V pohodě... Když skončí, posadí se k ostatním, otevře si lahváče, dá si cigáro a společně čumí na identikit: V pohodě, Jasný...)
MATR: Hlavní role kapitána Šimáka však spočívala v tom, že se stal pravou rukou analytiků.

7.VYDĚRAČ

Hlas: Haló, Československo?
Hlas Kop: Kopecká
VYD: Jste ochotní dát 50 tisíc?
KOP: Pane, nemluvíte vy náhodou jakoby přes nějakou látku.
VYD: (dá si látku pryč) Tadeášek je zdravý, je v Brestu.
KOP: Odkud voláte?
VYD: 50 000 a vrátíme vám ho do republiky.
(Pauza)
MATR: Jakoby sodovka byla palivem pátrání.

8. OPERACE CARROSTEN

- MATR: Přestřelky, honičky a rvačky jsou dobré pro to, aby naplnily sály podřadných kin. V práci obyčejných policajtů je důležitější systém, dobrá sestava a chytré nápady.
- TRN: Co kdybychom na tu ženckou zkusili udělat takovou boudu. Kdybychom třeba pustili chlup do novin, ty pičo, že Tadeáš musí nutně dostat nějaký lék.
- HOV: V pohodě. Měl by to být lék, jehož příprava nějakou chvíli trvá. */hraje tetris, game boj/*
- PAVL: Ale zákazníkovi ho udělají na počkání. Než ho připraví, může někdo z lékárny zavolat nás, policii. Ta by dotyčného člověka zatkla.
- MATR: Tak vznikl z karotenu, vitamínu, který je v mrkvi, policejní karosten, nový lék na posílení organismu.
- PAVL: Dobrá dezinformace musí být alespoň z 80% pravdivá.
- SPERM: */vejde, liška v poklopci/* Ten karosten je dobrý nápad, to by ta únoskyně mohla sbaštit.
- PAVL: A vy ste kdo?
- SPERM: Vy ste vrchní komisař? Máte nějakéj průkaz?
- PAVL: */tasí leg./* Tady.
- SPERM: Chtěl bych vám říci pravdu o Tadeaši Kopeckém.
- PAVL: Aha .
- POL.SBOR: Jasně , v pohodě, uvidíme.
- SPERM: Bojím se, esi mě pochopíte.
- PAVL: Aha.
- S: Je to hrozná věc, co vám chci říct. Tadeášek je moje dítě. Komunisti mi ukradli sperma a zneužili ho.
- POL.SBOR: J:P:Ú.
- PAVL: A podle čeho jste poznal, že je Tadeášek vaše dítě.
- SPERM: Má na čele zvl. znamení, kterému se říká oheň. A já mám to znamení na konci pyje.
- POL.SBOR: Ty vole, ty kravo, ty pičo.
/natočit v apatyce se starcem/
- Stařec: Žena mi řekla, abych si pospíšil a šel ten lék honem koupit než na něj začnou bejt fronty. Prý to určitě bude něco bezvadného, nějakéj protekční lék, protože ten unesenej kluk je z doktorský rodiny / jako Jusuf/ a ta by mu nic špatného nedávala. Tak sme se dohodli, že si taky koupíme aspoň flaštičku a vyzkoušíme, co je to za senzační preparát.

9. SANDRA

- Adolf: Tak s tím carrostenem to nevyšlo.
- Dana: Já to říkala.
- PAVEL: Dano, běž si vodstříkat mlíko.
- Telefon: Chcete mluvit s německou jasnovídkou Sandrou?
- Pavel: Chceme. *(pause)*
- Adolf: Kdo s ní bude mluvit, já německy neumím.
- Dana : Já taky německy neumím.
- Pavel : Dano, běž si odstříkat mlíko. Já umím jenom pozdravit.
/zvonek, Sandra vejde./
- Pavel: Kundapták.
/diváci smích, cedule SMÍCH, poté sitcomsmích 2x/

San: Dobry fen. Sandra Huttich von Huttary.
Pav: Vy umíte česky.
San: Narodila jsem se jako Saša Schránilová, pak jsme emigrovali.
Dana: Co nám můžete říct o Tadeášskovi?
San : Je v pořádku. Vidím ho někde ve městě s kočujícími cikány /ÁLOM/. Vidím 3 lidi, 2 mužské a jednu ženu. To je zatím všechno. Zapojím do pátrání svou dceru, která je na soustředění psychotroniků v L.A. Budeme potencovat
Adolf: Co to je ?
San : Shromažďování energie.

10.SENZIBILOVÉ

/na scéně sedí skupina senz. vč. Léčitele. ozve se zvonek, Léčitel jde otevřít a vejde Jadrný./
Léč: Těší mne, že jste přišel, jsem rád, že vás tenhle psychotronický obor zajímá. Jak vidíte, je nás tu víc. To je skupina, s kterou se scházím, abych experimentoval, ta by měla zvýšit mé výkony. Na podobném principu, na jakém vnímavé publikum vyprovokuje k mimořádným výkonům herce.
Senz 1: Máte pro nás senzitróny?
Jadr: Ano, snad jsem na nic nezapomněl. */vyndá batůžek, hrabe v něm/* Tady je Tadeášskova fotka.
Senz 1 : Ta je pro mne.
Jadr: Tady jsou jeho dupačky.
Senz 2 : Sem!
Jadr: Tady je mapa Hradce a okolí.
Senz 3 : Tu si vezmu já.
Jadr: A tady indetikit únoskyně.
Senz4 : Tak se na to podíváme.
/ vezmou věci, rozsadí se do obrazce a začnou se soustředit - lžička na čele, virgule, dupačky po těle. postupně se dostávají do tranzu a začnou směřovat energii do určitého místa./
Léč: */po chvíli/* Myslím, že můžeme začít. */ posadí se do fokusu energie./* Trochu se rozcvičím, myslí si na někoho.
Jadr: No.... jo.... už si myslím.
Léč: Cítím, že to je velmi energetický člověk...velmi emotivní...je to někdo, kdo je vám velmi blízký, řekl bych muž...asi tak 60 let...mimořádně vitální na svůj věk...v mnoha směrech nadaný...trochu mu už roste břicho...vlasý mu také řidnou, nějakým způsobem spolupracuje s policií...vidím, že nosí brýle..... hrome, nejsem to nakonec já?
Jadr: No to je úžasné, jak jst na to mohl přijít?
Léč: To nic není. Na pořádný jasnovidický výkon je to pořád málo.
JAD: Ale zkusíte to?

- L: Ovšemže. /*k sensibilum*/ Morfujeme. /*chvíle soustředění, zvuky typu Om, po chvíli L. začne žvástat, do toho běží film.*/ Sleduji ve své vizi únoskyni. Jsem před lahůdkami Vzor. Vidím zdravotní sestru, která prožila nějaký malheur. Má krátké silné prsty bez prstýnku. Na střeše domku jejích rodičů je vysoká anténa nebo hromosvod. Vidím ji jak vbíhá s kočárkem do domu č.7 v Nerudově ulici. Jsme v prvním patře. Je tu nějaký malý chlapec. Kočárek za dveřmi. Jsou hnědé, prosklené. Je to tlustá žena mezi 30 a 40 lety v letních šatech po kolena. Jde podél řeky. Přebíhají po ní drobné vlnky. Ryby vystrkují něžné tlamičky. Po modravém blankytu bělavé páry hynou, lehounký větřík si s nimi hraje. Herrgott, nějak se mi to ztratilo. (pauza)
- JAD: Víte, něco mě napadlo. Mám známého, docenta Milana Černého, doktora věd. Je to špičkový odborník na otázky hypnózy a sugesce. Mohl by se pokusit uvést vás telefonicky do stavu hypnózy. Tím by vás jakoby posunul do větší hloubky a dostal na potřebnou úroveň bez zdlouhavého cvičení.
- L: Můžeme to zkusit. Ještě sem s hypnózou neexperimentoval. (zvoní telefon)
- DOC: Sledujte mou ruku. Chce se vám spát. Upadáte do hlubokého spánku. Vaše víčka těžknou, jsou těžší a těžší, nemůžete je udržet, jsou jako z olova atd. (Všichni krom L. usnou.)
- L: Jsem v nějaké velké místnosti. Je tu hodně lidí a hodně hluku. Sedím u stolu s nějakým mužem. Myslím, že by to mohl být manžel únoskyně. Pijeme pivo, teď si dáváme velkého fernetu. Mluví o nějakých problémech v práci. Příliš tomu nerozumím. Pracuje jako slévač ve slévárně. Objednává dalšího fernetu... točím rundu... pivo... fernet... pivo... Hele, ty seš dobrej chlap, tebe mám rád... já si vezmu cigáro... (kašle)... kurva, to je síla... (nemá cigáro, ale začne vyfukovat kouř) ... to sou ameriky, vid'?... hele, z toho, že tvoje žencká ukradla dítě, si nic nedělej. My to s majorem vypátráme a pudete voba do lochu. Von major je taky dobrej chlap. Von má ... von má... von má.. (usne)

11.DRAMA NA MATRICE

(na scénu vyjde Standa, nejistě se rozhlíží, pak zamíří k Matrikářce.)

- S: Promiňte, já ... mám problém s rodným listem svého syna. Zdá se, že jste mé ženě zapomněla vypsát přední stranu.
- MATR: Ukažte, to jsem ale trdlo. (prohlíží list.) Co to je za nesmysl? Kde se narodilo vaše dítě?
- S: Žena měla původně родit v Pardubicích, ale nakonec rodila v Hradci.
- MATR: Dítěti, které se narodí v Hradci, přece vystaví rodný list tam. Tady jsme v Chrudimi.
- S: Něco není v pořádku?

MATR: *(kouká do záznamů)* Vaše paní tu byla dnes ráno kvůli opisu vašeho rodného listu. Tvrдила, že ho při úklidu omylem roztrhala. To by ale nevysvětlovalo tohle.

S: Tenhle rodný list mi dala ráno žena.

MATR: Prosim vás, ale vždyť tady je nalepené razítko z jiného rodného listu. A můj podpis je snad okopírovaný přes kopírák!

S: Žena je v poslední době divná. Myslím, že mi lže. A teď to dítě ukradený v Hradci... Dnes ráno mi tvrdila, že šla na nějaký zákrok do nemocnice. Její kamarádka, zdravotní sestra, zjistila, že tam nebyla. Lže mi. *(třeše se mu hlas.)*

MATR: *(do publika)* Kriste pane. Že by se to unesené hradecké dítě vobjevilo nakonec u nás v Chrudimi? *(ke Standovi)* Byla vaše žena v jiném stavu?

S: Byla.

MATR: Porodila děčko?

S: Porodila. Ale připadá mi to divný. Nejdřív jela rodit do Pardubic, pak volala z Hradce. Vrátila se za tři dny, že prej nemá mlíko. Štrnác dní tvrdila, že mu pořád něco je.

MATR: Jeli jste si ho vyzvednout do Hradce?

S: No jeli... ale je to normální, abyste čekala od 11 dopoledne do 5 večer, než vám ho vydají? Navíc žena nepřišla zevnitř, ale z ulice. To se mi nezdá normální. *(zlomí se mu hlas)* Já nevím, co mám doma za dítě.

MATR: Tohle musím ohlásit.

ST: Jedu domů. Uhodím na ženu, co je to vlastně za dítě.

MATR: Abyste to s tím uhozením nepřehnal. Žena je v šestinedělí, mohlo by se něco stát. Víte co, radši pojedu s váma. *(odejdou)*

12.HAPPY END

(film - Standa s Ivetou žíní fárem, do toho hudba z profesionálů. Na scéně je Iveta s Tadeáškem. Zvuk vyrážených dveří, vráží Standa s matrikářkou.)

ST: *(uhodí na Ivetu)* Iveto, že můj syn je to děčko, co se ztratilo v Hradci?

IV: Jo.

ST: Paní Jano Andrýsková, myslíte, že je to to hradecké děčko?

MATR: Zdá se mi, že ano. Mohla bych si ho vzít k sobě?

ST: Radši jo, ať se něco nestane. *(zvuk vyrážených dveří. Vejde Jadrný a senzibil.)*

LÉČ: Sledoval jsem ve své vizi únoskyni.

JAD: Jsme policie.

MATR: Tak to jste správně.

ST: Vy jste volala policii?

LÉČ: Ne, sledoval jsem ve své vizi únoskyni. *(zvuk vyrážených dveří. Vejde Trnka a Hovad.)*

HOV: Dobrý den.

TRN: Kozy ven. *(oba se tlemí.)*

HOV: Jsme tady správně u rozřešení čtyřnedělního dramatického pátrání po šestinedělním kojenci z Hradce Králové?

ST: Kdo jste?
TRN: Jsme policie.
ST: Vy jste volala policii?
LÉČ: Ne! Sledoval jsem ve své vizi únoskyni!
(zvuk výbuchu. vejde Pavel a Dana)
DANA: Tadeáš!
MATR: (podá jí ruku) Andrýsková.
DANA: Těší mě.
PAV: Jé, ten vyrostl! A jak jiné má oblečení!
TRN: Dělán u policie už 20 let, ale něco tak dojemného jsem ještě nezažil. (dojatě se opře o Hovada)
HOV: V pohodě.
IV: Jenom aby to nebyl zase nějaký omyl.
(vchází Adolf)
AD: Přišel dopis od mé sestry. Já vám ho s dovolením přečtu: Vážení, měla jsem upřímnou radost z nalezení vašeho synáčka. Váš žal jsem prožívala s vámi, neb vím, co je to ztráta dítěte. A já tu ztrátu prožívala hned dvakrát. Moje šestiletá dceruška zemřela o spartakiádě v srpnu 1968 a můj drahý syn (25) je už přes 20 let stále nezvěstný. Veškeré pátrání bylo marné. Proto jsem se odvážila vám napsat. Neznám vaši adresu, ale doufám, že dopis dostanete. Přeji malému Tadeáškovvi hodně zdraví, ať z něj vyroste pořádný chlap., vám i panu manželovi k radosti. S pozdravem Kamila Dobrovská.
(zvoní telefon. Přichází Pavlíček a zvedá ho.)
PAVL: Slyším.
LÉČ: Stando, volá tvůj otec, který, jak se divák zanedlouho dozví, není tvůj pravý otec.
PAVL: Stando, volá tvůj otec.
ST: Aha. Haló, tati.
Hlas: Milý Stando, neznáš mne, já neznám tebe, neznáme se. Na celém světě se dějí podivné, zlé věci.
PAVL: Nemluvíte vy náhodou jakoby přes nějakou látku?
Hlas: Nebudu tě obtěžovat podrobnostmi o bojích v Jugoslávii, o chaosu v Sovětském svazu, o údělu Kurdů v Kuvajtu a o hořících věžích v Kuvajtu. O bojích v Africe i jinde v Kuvajtu. Máš ve svých 25 letech plné právo to všechno hluboce ignorovat. My dospělí nemáme rozum nebo ho snadno ztrácíme. Tenkrát o spartakiádě v srpnu 1968 také jeden dospělý ztratil rozum. Byl jsem to já a o téhle spartakiádě jsem tě ukrad. Nejsem tedy tvůj pravý otec. (klap)
LÉČ: Dyť to říkám od začátku.
TRN: Kurva.
ST: Čí tedy jsem?
AD: Jsi mojí sestry, tý Kamily Dobrovský, co zrovna poslala dopis, co sem zrovna čet. EO IPSO seš muj synovec.
ST: Strýčku! Ale co je tedy s mou nebohou sestřičkou?
LÉČ: Počkejte, sleduji ve své vizi spartakiádu v srpnu 1968. Dobří lidé tu zmasakrovanou postavičku sbírají a dávají do pořádku. Vidím doktora se zlatýma rukama. Vidím ji asi ve 12 letech, jak bojuje s kluky za svou nejlepší kamarádku, Danu Kubelkovou.
DANA: Tak jsem se přeci za svobodna jmenovala já!

IV: Ty jsi Dana Kubelková?
DANA: No, jsem.
IV: Pamatuješ na tu knížku o sexu, co jsem ti půjčila v osmičce?
DANA: Iveto!
ST: Tedy, ty *(ukazuje prstem)* jsi, musíš být...
PAVL: Vaše sestra, dcera Kamily Dobrovské...
ST: Iveto. *(zděšeně)*
IV: Stando. *(zděšeně)*
ST: Ještě že se nám to dítě nenarodilo.
HOV: Ty vole, to je hustý.
TRN: V pohodě, ty pičo.
(rozjždí se objímačka - každé s každým. Ozve se zvonek.)
SENSIBIL: Já jsem si říkala, že dole někdo stojí.
(vchází Hnus Plenič Spermák)
HP: Musím vám říct pravdu.
PAVL: To už jste říkal. Tadeáš je váš syn a na pyji máte oheň.
HP: Ne Tadeáš, ale Adolf Kopecký je můj syn. Naklonovali ho komunisti ze spermatu, který mi v roce 1945 odebral doktor Vartář a oni se ho zmocnili v ruinách dobytého Berlína.
PAVL: Co to vykládáte, člověče?
AD: Kdo vy vlastně jste?
HP: Jsem Adolf Hitler. Tvůj otec.
AD: Můj otec zemřel při dobývání Berlína v dubnu 45. Nikdy jsem ho nepoznal.
LÉČ: Divák snad už tuší, že Adolf Hitler je pravým otcem Adolfa Kopeckého.
AD: Tati!
HP: Já jsem Hitler. Tady mám nákresy Hitlerova bunkru, plánek k Štěchovickému pokladu a družicový snímek.
ZÁVĚR: